

čelo, a ono še vedno za njim. Že priteče Golob na njive, že pride na domači vrt. „Tu pa počakam, naj bo, kar hoče,“ si misli, pograbi velik kol, da počaka gosta.

Pa kako se zasmije, ko se obrne in vidi, da je za njim njegov prijatelj, stari polhar, Čehaj.

„Tristo pipcev, kaj si ti!? Jaz sem pa bežal za žive in mrtve!“

„Ogenj sem videl,“ pripoveduje Čehaj, „pa sem šel gledat, kdo bi bil. Ko si pa bežal, sem bil pa radoveden, kdo je, sem jo pa še jaz udril za tabo.“

„Jaz sem pa mislil, da lomasti medved, ha, ha.“

Smejala sta se možička, nato pa šla spet oba v Sovine gozde pogledat, kako se je kaj obnesla lov. Golob jih je ujel še sedemnajst, Čehaj pa dvajset.

Bogumil Gorenjko.

SOLNCE TONE ZA GORICE . . .

Solnce tone za gorice,
zadnji žarek vrh gore
vije se, kot bi ne moglo
ločiti se še od nje.

Ptica v gozdu potihuje,
vetrič v grmu šepeta,
petje se pastircev čuje,
pesem vmes ženjic s polja.

Trudna je narava cela
in izmučen je zemljan.
Blagoslovi, Bog, mu dela,
da ves trud ne bo zamán!

Mokriški.

TOMAŽINOV TRIJE.

V žarečem solncu so stali otroci. Bili so Tomažinovi. Najmlajši, Jakec, je mahal z rokami po zraku, hoteč uloviti muho, ki mu je nagajala venomer in brenče letala okrog njega. Njegovi sestri, Minka in Anica, pa sta gledali metulja, gugajočega se nad belo marjetico.

Nabrali so bili vsi trije že velik šop cvetic. Vroče jim je bilo, pa so odpočivali.